

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Mendelova univerzita v Brně**, se sídlem Zemědělská 1, Brno, zastoupena JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. Český svaz ochránců přírody a kulturních památek**, se sídlem Nový Hrad, Olomučany, **II. Správa železniční dopravní cesty**, státní organizace, oblastní ředitelství Brno, se sídlem Kounicova 26, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 5. 2013, č. j. 31 A 44/2012 – 61,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 5. 2013, č. j. 31 A 44/2012 - 61, rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 8. 3. 2012, č. j. JMK 2820/2012, sp. zn. S-JMK 2820/2012 OÚPSŘ, a rozhodnutí Městského úřadu Blansko, stavebního úřadu, ze dne 10. 11. 2011, č. j. SÚ KR 157/2011-46734/2011, sp. zn. SMBK-29443/2010-SÚ/Tr, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě 11.712 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Ing. Martina Flory, Dr., advokáta.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 9.114 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Ing. Martina Flory, Dr., advokáta.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně Mendelova univerzita v Brně domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 5. 2013, č. j. 31 A 44/2012 – 61, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 8. 3. 2012, č. j. JMK 2820/2012, sp. zn. S-JMK 2820/2012 OÚPSŘ, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno kolaudační rozhodnutí Městského úřadu Blansko, stavebního úřadu ze dne 10. 11. 2011, č. j. SÚ KR 157/2011-46734/2011, sp. zn. SMBK-29443/2010-SÚ/Tr, o povolení užívání stavby „Přípojka el. energie do objektu Nový hrad Olomučany č. p. 59 na pozemcích parc. č. 1408, 1409, 1411, 1412, 1536/2, 1564/1, 1570/2 v katastrálním území Olomučany“.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že v řízení o povolení užívání stavby již nelze přezkoumávat skutečnost, zda v řízení o povolení stavby, jehož účastníkem byl i vlastník pozemku, kde měla být stavba zřízena a jemuž bylo takové rozhodnutí o stavebním povolení doručeno, stavebník prokázal právo opravňující jej zřídit na takovém pozemku stavbu. Ust. § 58 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2006 (dále jen „stavební zákon“) bylo dodrženo, i když došlo k pochybení, že do stavebního povolení nebyla zahrnuta i parcela č. 1536/2. Na základě podkladů kolaudačního řízení účastníkům řízení byla trasa známa. Realizace stavebního záměru by nebyla bez dotčení pozemku parc. č. 1536/2 (i dalších č. 1564/1 a 1570/2) v minulosti ani současnosti technicky proveditelná. Stavebníkovi tak i přes zjevnou vadu stavebního povolení vzniklo právo v dobré víře realizovat stavbu podle ověřené projektové dokumentace. Žalovaný i správní orgán prvního stupně se s námitkami žalobkyně řádně vypořádali. Námitky týkající se prokázání odnětí pozemku k plnění funkce lesa a chybějícího smluvního zajištění přístupu ke stavbě za účelem oprav a údržby měly být uplatněny v rámci stavebního řízení. Také již nelze v rámci kolaudačního řízení požadovat doložení dokladů nezbytných k vydání územního rozhodnutí a stavebního řízení. Krajský soud neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že se krajský soud vůbec nezabýval posouzením žalobních bodů, jejichž podstata spočívá v tom, že kolaudačním rozhodnutím byl dán souhlas s užíváním stavby zřízené v rozporu se stavebním povolením. Nenamítala, že nedošlo

pokračování

k prokázání odnětí pozemku k plnění funkce lesa, že chybí smluvní zajištění přístupu ke stavbě, ani že nedošlo k doložení dokladů nezbytných k vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení. Napadený rozsudek postrádá srozumitelné a přezkoumatelné uvedení důvodů, pro které soud považuje žalobu za nedůvodnou v žalobních bodech 1, 2, 3, 5 a 6. Závěr soudu, že stavebníkovi vzniklo právo v dobré víře realizovat stavbu podle ověřené projektové dokumentace, je nesprávný, ať již jím měl soud na mysli právo veřejné nebo soukromé. Vymezení pozemků je esenciální náležitostí stavebního povolení. Stavební úřad ve stavebním řízení zkoumal existenci soukromoprávních titulů ke zřízení stavby a možné zasažení do jejích práv pouze ve vztahu k pozemkům p. č. 1408, 1409, 1411 a 1412 v k. ú. Olomučany. Názor, že absence pozemků p. č. 1536/2, 1564/1, 1570/2 je pouze bagatelní formální chybou, je v rozporu s ust. § 81 odst. 1 stavebního zákona. Rozpory mezi obsahem stavebního povolení a obsahem ověřené projektové dokumentace nemohou být vyřešeny k újmě vlastníka pozemku prostým poukazem na to, že si účastníci řízení musí sami učinit závěr, že je to právě stavební povolení a nikoliv ověřená projektová dokumentace, co je zatíženo chybou. Takový postup je v rozporu s principem právní jistoty, zásadami dobré správy i pravidly pro ochranu vlastnictví. Projektová dokumentace se navíc stala součástí spisu až v kolaudačním řízení. Stavební úřad nadto konstatuje, že situační výkres nebyl vůbec zpracován na podkladě kopie katastrální mapy a jednotlivá parcelní čísla z něj nelze vyčíst. Stavba tak byla postavena v rozporu se stavebním povolením. Ze žádného ustanovení stavebního zákona nelze dovodit, že by kolaudační rozhodnutí bylo možno využít k odstranění rozporů mezi textem stavebního povolení a obsahem projektové dokumentace a tedy k nápravě chyb učiněných stavebním úřadem na újmu práv účastníků řízení. Pro preferenci dobré víry stavebníka před dobrou vírou stěžovatelky v úplnost a věcnou správnost stavebního povolení neposkytují právní předpisy žádnou oporu. Soulad stavby se stavebním povolením je nutno posuzovat vůči textu stavebního povolení, který je k dispozici, nikoliv vůči jeho neexistující hypotetické podobě. Stavebník nedisponuje ani soukromoprávním titulem k umístění a užívání stavby na pozemku p. č. 1536/2. Zřízení stavby představuje nucené omezení jejího vlastnického práva. Dále nebyly dodrženy podmínky č. 6 a 7 stavebního povolení – dokončení stavby nejpozději do 31. 8. 1994 a zákaz způsobení škody na sousedních nemovitostech s povinností jejího okamžitého odstranění nebo provedení její úhrady a zákaz dotčení vlastnických práv majitelů sousedních pozemků či nemovitostí. Stavba nebyla dokončena ve stanovené lhůtě a proto jí byla způsobena újma, která nebyla dosud uhrazena. Tyto námitky byly žalovaným vypořádány nepřezkoumatelně. Ačkoliv stavební úřad usiluje vyvolat dojem, že pro užívání stavby byly v napadeném rozhodnutí stanoveny podmínky omezující stavebníka nad rámec právních předpisů, bylo kolaudační rozhodnutí vydáno fakticky jako nepodmíněné, což je dalším důvodem nezákonnosti. Stěžovatelka proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a správní rozhodnutí obou stupňů, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný odkázal na svá dřívější stanoviska a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek

krajského soudu, žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je třeba zrušit, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Byť je napadený rozsudek argumentačně úsporný a v některých pasážích hůře srozumitelný, nelze vyslovit závěr o jeho nepřezkoumatelnosti. Je z něj totiž patrné, jaký zaujal krajský soud právní názor, z jakého důvodu považuje argumentaci stěžovatelky za lichou a proč tedy v konečném důsledku přistoupil k zamítnutí žaloby. I z krátké pasáže rozsudku, která se týká „dalších námitek“, lze seznat základní úvahu soudu – především jde o závěr, že ony další námitky měly být uplatněny v rámci stavebního řízení (nikoliv kolaudačního řízení). Vylicení úvah krajského soudu tak umožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkum napadeného rozsudku v mezích stížních bodů. Jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, „[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci *Van de Hurk v. The Netherlands*, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jsoucím v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.“

Ve zbytku kasační stížnosti stěžovatelka především brojí proti tomu, jak krajský soud posoudil žalobní námitky rozporu stavby se stavebním povolením.

Podle ust. § 76 odst. 1 stavebního zákona dokončenou stavbu, popřípadě její část schopnou samostatného užívání nebo tu část stavby, na které byla provedena změna nebo udržovací práce, pokud tyto stavby vyžadovaly stavební povolení, lze užívat jen na základě kolaudačního rozhodnutí.

pokračování

Podle ust. § 81 odst. 1 stavebního zákona v kolaudačním řízení stavební úřad zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení.

Soulad s podmínkami stanovenými ve stavebním povolení je nutno podle názoru Nejvyššího správního soudu chápat obecně jako soulad se stavebním povolením. Jak je patrné z ust. § 76 odst. 1 stavebního zákona, kolaudace přichází v úvahu pouze u staveb vyžadujících stavební povolení. Je-li taková stavba zhotovena bez stavebního povolení nebo v rozporu se stavebním povolením, chybí zde stavební povolení, které by stavebníka opravňovalo ke zhotovení stavby v takové podobě, v jaké tak učinil. Logicky pak nelze uvažovat o kolaudaci takové stavby. Jejím nutným předstupněm je totiž její povolení, v souladu s nímž musí být také realizována.

Stěžovatelka spatřuje rozpor předmětné stavby se stavebním povolením především v tom, že v něm nebylo uvedeno, že stavba bude zhotovena na pozemku parc. č. 1536/2 v k. ú. Olomučany. V této části shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou.

Krajský soud i žalovaný uzavřeli, že uvedená námitka není důvodná, neboť ze schválené projektové dokumentace bylo zřejmé, že stavba bude zhotovena právě i na uváděném pozemku stěžovatelky. Stěžovatelka si mohla z projektové dokumentace tuto skutečnost ověřit a zjistit zjevnou chybu ve stavebním povolení. Podle krajského soudu si také musela být vědoma toho, že stavbu nelze realizovat jinak než přes její pozemek.

S touto argumentací se Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Veřejnoprávním titulem opravňujícím stavebníka k provedení stavby je právě stavební povolení. To v posuzované věci nabylo právní moci a tím se jeho výrok stal závazným. Opravňuje-li stavebníka k realizaci stavby pouze na určitých pozemcích, může stavebník k realizaci přistoupit pouze a jen na těchto pozemcích. K odstranění případných vad výroku stavebního povolení lze přistoupit jen zákonem stanoveným způsobem. Lze tak učinit například cestou opravných řízení či opravy zřejmých nesprávností. Skutečnost, že v současnosti uplynuly všechny lhůty pro podání opravného prostředku či využití dozorčího prostředku nemůže jít k tíži dotčeného vlastníka pozemku. Opravné prostředky měl k dispozici také stavebník a mohl se tak vyhnout situaci, kdy v době kolaudace již nebude možné stavební rozhodnutí cestou opravných řízení měnit. Této skutečnosti si také musel být vědom.

Zákon nepočítá s žádnou možností zhojení vady stavebního povolení realizací stavby v souladu se schválenou projektovou dokumentací. Absenci pozemku stěžovatelky ve výčtu pozemků, na nichž bude provedena stavba, nelze zhojit ani poukazem na to, že stěžovatelce muselo být zřejmé, že stavbu nelze realizovat jinak než přes její pozemek. Stále totiž platí, že stavba byla zhotovena v rozporu se stavebním povolením, což je v posuzované věci zcela patrné. Ačkoliv stavba přípojky elektrické energie nebyla povolena na pozemku parc. č. 1536/2 v k. ú. Olomučany, kolaudační rozhodnutí povoluje užívání stavby i na tomto pozemku. Kolaudační rozhodnutí tak povoluje přinejmenším v části

užívání stavby zhotovené v rozporu se stavebním povolením, respektive bez stavebního povolení. Stěžovatelce je nutno přisvědčit, že není jejím úkolem pátrat v projektové dokumentaci po tom, co stavební úřad ve skutečnosti zamýšlel povolit.

Nejvyšší správní soud nesdílí ani názor žalovaného a krajského soudu, že stavebníkovi vzniklo právo v dobré víře realizovat předmětnou stavbu na pozemku parc. č. 1536/2 v k. ú. Olomučany. Právě naopak, na základě předmětného stavebního povolení stavebníkovi zjevně žádné takové právo (ani soukromé ani veřejné) nevzniklo. S projektovou dokumentací, respektive s jejím schválením stavebním úřadem žádné takové účinky (vznik práva realizovat stavbu) zákon nespojuje. Tyto účinky mohlo mít v daném případě pouze a jen stavební povolení. Zároveň není zřejmá ani dobrá víra stavebníka. Obdržel-li stavební povolení, jehož výrok zcela jednoznačně povoluje stavbu jen na přesně vymezených pozemcích, stěží mohl v dobré víře na základě něj provádět stavbu na pozemku, který ve výroku stavebního povolení není. Nutno zopakovat, že stavebník mohl iniciovat opravné řízení a zajistit tak, aby stavební povolení uvedenou vadou netrpělo. Přehlížení této vady stavebníkem nelze považovat za jednání v dobré víře.

Shledal-li krajský soud žalobní námitky totožného obsahu nedůvodnými, zatížil své rozhodnutí nezákonností.

Další rozpor spatřuje stěžovatelka v nedodržení podmínek č. 6 a 7 stavebního povolení. Podle těchto podmínek měla být stavba dokončena nejpozději do 31. 8. 1994 a při její realizaci neměla být způsobena škoda na sousedních nemovitostech, respektive případná škoda měla být uhrazena. Jakkoliv se může zejména podmínka nezpůsobení újmy zdát značně nevhodnou, do předmětného stavebního povolení byla zakomponována a v daném znění nabylo stavební povolení právní moci. Nedodržení obou podmínek pak nutně znamená rozpor stavby se stavebním povolením, a tudíž překážku pro kolaudaci stavby (viz ust. § 81 odst. 1 stavebního zákona). I v tomto případě mohl stavebník usilovat o to (zejména podáním opravného prostředku), aby výrok stavebního povolení měl jiný obsah. Pokud akceptoval zařazení těchto podmínek do stavebního povolení a poté je nesplnil, musí nést negativní důsledky s tím spojené, tj. nemožnost kolaudace dané stavby na základě předmětného stavebního povolení. Je přitom nutno rozlišovat mezi platností stavebního povolení a podmínkou zhotovit stavbu do určitého data. Prodloužením platnosti stavebního povolení automaticky nedochází ke změně uvedené podmínky. To je možné pouze povolením změny stavby před jejím dokončením (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2006, č. j. 15 Ca 220/2004 - 45, publikováno pod č. 1156/2007 Sb.NSS). Bylo-li stavební povolení podmíněno také uhrazením případné újmy, nemůže stavební úřad v kolaudačním řízení tvrzení stěžovatelky o způsobené újmě přehlížet s tím, že o náhradě škody je příslušný rozhodnout soud. Ve chvíli, kdy se jedná o podmínku stavebního povolení (jakkoliv nevhodnou), musí být pro účely kolaudace posouzeno, zda byla splněna. Ve správním řízení tedy mělo být zkoumáno, kdy byla stavba dokončena a zda byla způsobena jiným subjektům újma, popř. taková újma stavebníkem nahrazena. Správní orgány však žádná zjištění v tomto směru neprovedly. Závěr krajského soudu i správních orgánů, že tyto skutečnosti nejsou na překážku kolaudaci stavby, je ve světle výše uvedeného taktéž nezákonný.

pokračování

Co se týče námitky, že stavebník nedisponoval soukromoprávním titulem k provedení stavby, zde se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry žalovaného a krajského soudu. Takovou námitku je nutno uplatnit v rámci stavebního řízení. Existence soukromoprávního titulu k provedení stavby na cizím pozemku (zpravidla souhlas vlastníka pozemku) je totiž podmínkou vydání stavebního povolení. Pokud námitka byla nebo mohla být uplatněna v řízení stavebním, není ji již možné uplatnit v řízení kolaudačním (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006 – 121). V kolaudačním řízení je již přezkoumáván jen soulad se stavebním povolením. To neznamená, že by byla stěžovatelka tímto zbavena ochrany svého vlastnického práva. Jeho ochranu pouze musí soustředit do stavebního řízení a v něm (a to i za pomoci opravných prostředků či podání žaloby ke správnímu soudu) dosáhnout, že stavební povolení nebude vydáno vůbec, popř. nebude vydáno ve znění neoprávněně narušujícím její vlastnické právo. Dojde-li k tomu, avšak stavebník přesto v rozporu se stavebním povolením stavbu realizuje na jejím pozemku bez jejího souhlasu, automaticky má možnost v kolaudačním řízení namítnout rozpor se zákonem či se stavebním povolením. To také stěžovatelka učinila a Nejvyšší správní soud této námitce přisvědčil (viz výše).

Důvodná není ani námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Tu stěžovatelka spatřovala v pasáži týkající se vypořádání námitky brojící proti tomu, že se stavební úřad paušálně vypořádal s jejími námitkami tím, že měly být uplatněny v rámci územního či stavebního řízení. Ačkoliv žalovaný námitku vypořádal tak, že odkázal na vypořádání námitek pod body 1 a 4 a dále na text odůvodnění na str. 6, tyto odkazy jsou zcela konkrétní. Rozhodnutí není natolik obsáhlé a komplikované, aby mohly tyto odkazy činit jeho adresátovi potíže zjistit, z jakého důvodu je daná námitka podle žalovaného nedůvodná. Konkrétně je zcela patrné, že se žalovaný ztotožňuje se závěrem stavebního úřadu, že dané námitky je nutno uplatnit v rámci stavebního řízení, nikoliv v rámci kolaudačního řízení.

Dále mělo být žalobou napadené rozhodnutí podle stěžovatelky krajským soudem zrušeno proto, že kolaudační rozhodnutí obsahuje podmínky, které jsou zcela nekonkrétní (jde tak fakticky o rozhodnutí nepodmíněné). Skutečnost, že kolaudační rozhodnutí obsahuje pouze podmínky pro užívání stavby, které již plynou přímo ze zákona, nemůže mít podle názoru Nejvyššího správního soudu za následek jeho nezákonnost. Zopakováním téhož, co pro uživatele stavby plyne již ze zákona, nemůže být on sám (ani žádná další osoba) nijak zkrácen na právech. Stejně tak ani obecnost těchto podmínek nemůže pro žádný ze subjektů znamenat dotčení jeho práv. Podstatné je, že samotná stavba, jejíž užívání je povolováno, je ve výroku rozhodnutí stanovena zcela konkrétně a nezaměnitelně. Zákon také nestanoví povinnost v kolaudačním rozhodnutí vždy stanovit další omezení pro používání stavby, nad rámec omezení plynoucích přímo ze zákona. Skutečnost, že předmětné kolaudační rozhodnutí je fakticky nepodmíněné, tak nijak neodporuje zákonu. Nakonec ani stěžovatelka neuvádí, v čem konkrétně by zde měla spočívat jí tvrzená nezákonnost.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 5. 2013, č. j. 31 A 44/2012 - 61, je opodstatněná a proto napadený rozsudek podle ustanovení § 110

odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil. Ač stěžovatelka napadla rozsudek pouze ve výrocích I. a II., rozsudek musel být zrušen zcela, neboť výrok o nákladech řízení (výrok III. napadeného rozsudku) je závislý na výroku o zamítnutí žaloby. S ohledem na důvody zrušení rozsudku krajského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 8. 3. 2012, č. j. JMK 2820/2012, sp. zn. S-JMK 2820/2012 OÚPSŘ, a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí Městského úřadu Blansko, stavebního úřadu, ze dne 10. 11. 2011, č. j. SÚ KR 157/2011-46734/2011, sp. zn. SMBK-29443/2010-SÚ/Tr. Podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a repliky) v hodnotě 2.100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (úkony právní služby byly učiněny do 31. 12. 2012, viz čl. II zákona č. 486/2012 Sb.); dále jen „advokátní tarif účinný do 31. 12. 2012“] celkem částku 6.300 Kč. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu účinného do 31. 12. 2012). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 1.512 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 11.712 Kč.

V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatelky zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč a odměnu a náhradu hotových výdajů jejího zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, která činí 714 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému,

pokračování

rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovatelce k rukám jejího advokáta náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 9.114 Kč.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu